

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ

Λίγα λόγια για τη ζωή της

- Η Άλκη Ζέη γεννήθηκε στις 15 Δεκεμβρίου 1923, ενώ απεβίωσε στις 27 Φεβρουαρίου του 2020, σε ηλικία 97 ετών.
- Η πολυαγαπημένη συγγραφέας πέρασε τα παιδικά της χρόνια στη Σάμο και, έπειτα, μετακόμισε στην Αθήνα μαζί με τους γονείς και την μεγαλύτερη αδερφή της.
- Η συγγραφέας δήλωσε την περίοδο της κατοχής πως είχε ενταχθεί στην ΕΠΙΟΝ (Ενιαία Πανελλαδική Οργάνωση Νέων) . Παράλληλα, σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, στη Δραματική Σχολή του Ωδείου Αθηνών και στο Κινηματογραφικό Ινστιτούτο της Μόσχας.
- Καθώς, λοιπόν, φοιτούσε στη δραματική σχολή, το 1943, γνώρισε τον μελλοντικό της σύζυγο Γιώργο Σεβαστίκογλου (θεατρικό συγγραφέα και σκηνοθέτη).

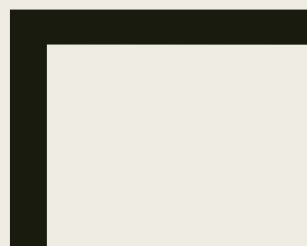

- Αργότερα, όμως ο σύζυγός της διέφυγε στην Τασκένδη.
- Η Άλκη Ζέη περνά τη δική της περιπέτεια ... Προσπάθησε να ακολουθήσει τον σύζυγό της, μα την συνέλαβαν και την εξόρισαν στη Χίο, λόγω των πολιτικών της πεποιθήσεων.
- Ύστερα από 6 χρόνια, κατάφερε να επανασυνδεθεί με τον σύζυγο της στην Τασκένδη. Εκεί απέκτησαν δύο παιδιά.
- Το 1957 μετακόμισαν στη Μόσχα και μερικά χρόνια αργότερα, το 1964, η συγγραφέας και η οικογένειά της ήρθαν στην Αθήνα, μα αναγκάστηκαν να ξαναφύγουν για το Παρίσι, με τον ερχομό της Χούντας.

ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟ ΤΗΣ ΤΑΞΙΔΙ

- Η Άλκη Ζέη ξεκίνησε το γράψιμο από τα γυμνασιακά της χρόνια. Τότε έγραφε έργα για το κουκλοθέατρο,
- διηγήματα και νουβέλες, που δημοσιεύονταν σε διάφορα λογοτεχνικά περιοδικά.
- Το πρώτο της μυθιστόρημα “ Το καπλάνι της βιτρίνας θεωρείται ένα από τα κλασικά βιβλία ελληνικής παιδικής λογοτεχνίας, με αναρίθμητες μεταφράσεις και διακρίσεις στο εξωτερικό.
- Γενικότερα, τα βιβλία της Άλκης Ζέη έχουν εμπνεύσει τόσο μικρούς, όσο και μεγάλους . Ο συγγραφικός της χαρακτήρας σε ταξιδεύει σε άλλες εποχές και μέρη. Σου ανοίγει τα μάτια και σε διδάσκει. Σου δημιουργεί το αίσθημα της νοσταλγίας . Σε κάνει να βυθίζεσαι στις σελίδες των βιβλίων και, χωρίς να το καταλαβαίνεις, οι ήρωες γίνονται η συντροφιά σου και τους ακολουθείς σε κάθε περιπέτεια .

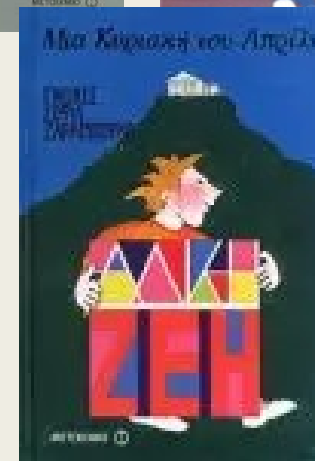
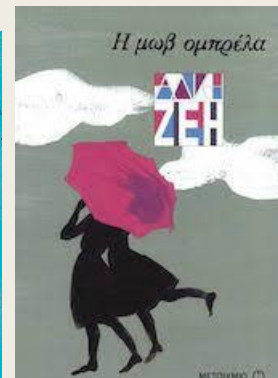
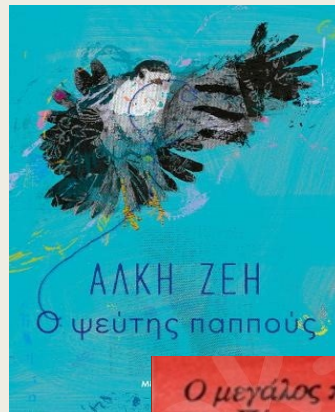

ААКН ZEH

ΚΑΠΟΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΑ ΤΗΣ ΡΡΓΑ

- Το καπλάνι της βιτρίνας (1963)
- Κοντά στις ράγες (1966)
- Ο μεγάλος περίπατος του Πέτρου (1971)
- Ο θείος Πλάτων (1975)
- Αρβυλάκια και γόβες (1975)
- Μια Κυριακή του Απρίλη (1978)
- Τα παπούτσια του Αννίβα (1979)
- Η αρραβωνιαστικιά του Αχιλλέα (1987)
- Η μοβ ομπρέλα (1989)
- Ο ψεύτης παππούς (1992)

ΚΑΠΟΙΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΛΚΗΣ ΖΕΗ

- Το 2010 τιμήθηκε με το βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών για το σύνολο του έργου της.
- Το εφηβικό της μυθιστόρημα “ Η Κωνσταντίνα και οι αράχνες της “ κέρδισε το βραβείο εφηβικού μυθιστορήματος του Κύκλου Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου .
- Το 2004 , το βραβείο Mildred L. Batchelder απονεμήθηκε στην συγγραφέα για τις εκδόσεις των έργων της στις Ηνωμένες Πολιτείες .
- Το 2023 έχει αφιερωθεί ως λογοτεχνικό έτος της Άλκη Ζέη .

Η Άρτεμη (απόσπασμα από Το καπλάνι της βιτρίνας)

(Η Μυρτώ και η Μελιά, δύο αδελφές, πηγαίνουν κάθε καλοκαίρι διακοπές στο Λαμαγάρι. Εκεί συναντούν τους φίλους τους, των οποίων οι ζωές κάθε άλλο παρά ρόδινες είναι.)

...Δεν ξέρω γιατί, μα όλα τα παιδιά από τα τσαρδάκια έχουνε κάτι λυπητερές ιστορίες. Πιο λυπητερές κι από του Δαβίδ Κόπερφηλντ. Πολύ θα 'θελα, σα μεγαλώσω, να γινόμουνα συγγραφέας και να τις γράψω. Η Μυρτώ όμως έχει διαβάσει κάπου πως συγγραφέας δε γίνεται, αλλά γεννιέται κανείς.

Κοίταξα την «Κρυσταλλία» που ξεμάκραινε κι άρχισα να συλλογιέμαι: Τι κρίμα! Αν είχα γεννηθεί συγγραφέας θα 'γραφα τρεις λυπητερές ιστορίες.

Πρώτη λυπητερή ιστορία

ARTEMH

Πολλές φορές, σαν κοντεύει να δύσει ο ήλιος, η Άρτεμη λέει στη Μυρτώ και σε μένα: «Πάμε στον βράχο της μάνας μου».

Είναι ένας ψηλός απότομος βράχος, που στην κορφή του έχει φυτρώσει μια μικρή αγριοροδιά. Κάτω, στο βάθος, απλώνεται η θάλασσα, που το νερό της καθώς το κοιτάμε από ψηλά φαίνεται βαθύ και σκοτεινό. Αποκεί, πέρυσι το χειμώνα, έπεσε η μαμά της Άρτεμης και πνίγηκε. Ήτανε άρρωστη κι ο κυρ Αντώνης ήθελε να πουλήσει τη βάρκα του, για να βάλει τη γυναίκα του στο νοσοκομείο. Μα κείνη δεν το 'θελε αυτό, γιατί «η βάρκα δίνει ψωμί», έτσι έλεγε.

«...Κι έπεσε από τα βράχια, για να 'χει ψωμί η πολυαγαπημένη της κόρη...». Έτσι θα 'γραφα. Μπορεί όμως το «πολυαγαπημένη» να το 'σβηνα και να 'γραφα μόνο «το παιδί της» ή «η Άρτεμη».

Όταν φτάσουμε στον βράχο, η Άρτεμη στέκεται άκρη άκρη κι αρχίζει να δέρνεται και να χτυπιέται:

-Άχου, μάνα μου, γιατί μας το ' κανες!

Εμείς οι δυο φοβόμαστε τόσο που αγκαλιάζουμε τη ροδιά.

Στο τσαρδάκι της Άρτεμης δεν έχει ούτε κρεβάτι. Όταν δεν κοιμάται με τον κυρ Αντώνη στη βάρκα, πέφτει κατάχαμα στην κουρελού. Μονάχα στον έναν τοίχο σε μια χρυσή κορνίζα είναι ένα κάδρο που παριστάνει τη θεία Δέσποινα, σαν ήτανε νέα, με φόρεμα χορού. Αυτό το κάδρο το είχαμε στην αποθήκη, γιατί όλοι λέγανε πως ήτανε κακοζωγραφισμένο.

Ο Νίκος, μάλιστα, πείραζε τη θεία Δέσποινα και το έλεγε «σκιάχτρο». Μια μέρα, που η Σταματίνα καθάριζε την αποθήκη, το 'βγαλε στην αυλή. Η Άρτεμη έκανε χίλια παρακάλια να της το 'δώσουν.

-Τώρα έχουμε και 'μεις το έπιπλό μας, έλεγε σαν το κουβαλούσε στο τσαρδάκι του.

Η Άρτεμη φοράει όλα τα περσινά φορέματα της Μυρτώς που της μίκρυναν ή πάλιωσαν. Άμα φοράει η Μυρτώ κανένα φόρεμα που αρέσει πολύ στην Άρτεμη εκείνη της λέει:

-Μαρή Μυρτώ, μην κάθεσαι στον ήλιο και ξεβάψουνε τα λουλουδάκια.